

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative approach) ในรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเผชิญปัญหา และศึกษาความสัมพันธ์เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ความเชื่ออำนาจในตน ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะทางสังคม และปัจจัยสภาพแวดล้อมรอบคร้ว ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน กับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสถานการณความรุนแรง 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส ปีการศึกษา 2555 รวมจำนวนทั้งหมด 13,121 คน จาก 45 โรงเรียน โดยคัดเลือกจากโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างน้อย 200 คนขึ้นไป

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง จากข้อจำกัดของการวิจัยในเรื่องการเก็บข้อมูลในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมีปัญหาสถานการณ์ความรุนแรงเกือบตลอดเวลาการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากแนวคิดของเคิร์ก (Kirk 1995) ซึ่งกล่าวว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างขนาด 50 – 100 คน เพียงพอที่จะอ้างอิงไปยังประชากรการวิจัยได้ โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็น 216 คน โดยเป็นนักเรียนในจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส จังหวัดละ 72 คนรวมเป็น 216 คน โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 216 ชุดแต่อย่างไรก็ตามเมื่อได้แบบสอบถามกลับคืนมาพบว่า มีแบบสอบถามที่ครบถ้วนสมบูรณ์เพียง 193 ชุด ถือว่าการวิจัยในครั้งนี้มีจำนวนตัวอย่าง 193 ตัวอย่าง

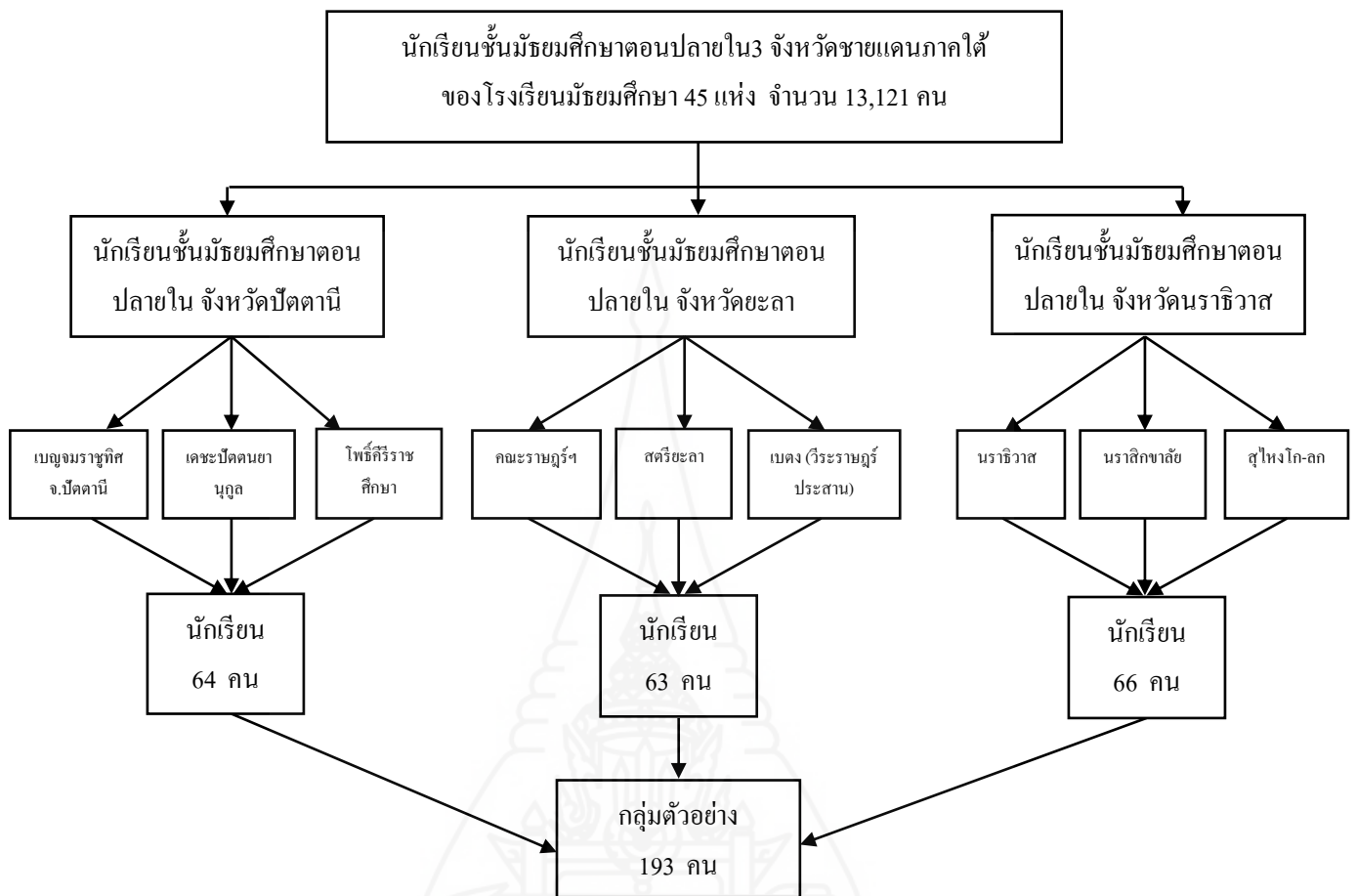
1.3 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส ปีการศึกษา 2556

หลังจากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม(Cluster sampling) ซึ่งมีขั้นตอน การสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 จังหวัด ได้แก่ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ซึ่งแต่ละจังหวัดมีจำนวนโรงเรียนที่มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนี้ จังหวัดปัตตานี 17 โรงเรียน ยะลา 12 โรงเรียน นราธิวาส 16 โรงเรียน
2. สุ่มเลือกโรงเรียนจังหวัดละ 3 แห่ง โดยเลือกจากโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนอย่างน้อย 200 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้ โรงเรียนรวมทั้งสิ้น 9 โรงเรียน
3. สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้ง 3 แห่งของแต่ละจังหวัดที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายชั้นปีละ 8 คน รวมจังหวัดละ 72 คน
4. สุ่มตัวอย่างจากเลขที่ของนักเรียนที่ได้รับการสุ่มในแต่ละโรงเรียน โดยการสุ่มตัวอย่างตามสัดส่วน ในแผนภูมิการสุ่มตัวอย่างดังภาพ

ภาพที่ 3.1 แสดงขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมการวิจัยครั้งนี้สร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสารทางวิชาการ การทบทวนวรรณกรรม และการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแบบสอบถามแบบมาตราส่วนโดยในแต่ละฉบับแบ่งเนื้อหาเป็น 9 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุ เพศ ศาสนา ระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว ผลกระทบของสถานการณ์ความรุนแรงในภาคใต้ เหตุผลที่ไม่ย้ายออกนอกพื้นที่

ส่วนที่ 2 แบบวัดการเผชิญปัญหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น ของ ฟรายเดนเบอร์กและลูอิส (Frydenberg, 1997, Frydenberg and lewis, 1993, 1994, 1996) รวมทั้งแนวคิดเกี่ยวกับการเผชิญปัญหาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของลาซารัส และ โฟล์คแมน (Lazarus, 1996, Folkman 1982, cited

in Lazarus and Folkman, 1984) แปลและพัฒนาโดย วิภา มิ่งเมือง 2540 ประกอบด้วยข้อคำถาม 58 ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ในแต่ละด้านประกอบด้วยด้านย่อย ๆ 18 ด้าน พบว่า โครงสร้างพื้นฐานที่เป็นองค์ประกอบของวิธีการเผชิญปัญหาโดยทั่ว ๆ ไป ประกอบด้วย วิธีการเผชิญปัญหาแบบ มุ่งเน้นที่ปัญหา (Problem – Focused Coping) และวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นที่อารมณ์ (Emotion – Focused Coping) วิธีการเผชิญปัญหาทั้ง 2 แบบนี้ เป็นวิธีที่บุคคลใช้จัดการกับปัญหา หรือคลายเครียดโดยใช้ความสามารถของตนเอง หรืออาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ หรือหลีกเลี่ยง ปัญหาเมื่อไม่สามารถจัดการกับปัญหาได้ (Frydenberg and Lewis, 1993) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม ที่พัฒนาโดย วิภา มิ่งเมือง เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือในการประเมินการเผชิญปัญหาของ วัยรุ่น ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 30 ข้อ ดังนี้

แบ่งเป็นพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา จำนวน 15 ข้อ และ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับอารมณ์จำนวน 15 ข้อ

แต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก ตั้งแต่ ไม่เคย เล็กน้อย ปานกลาง มาก ในข้อคำถามที่เป็นเชิง บวก จะให้คะแนน ตั้งแต่ 1-4 เรียงตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงกันข้าม ในส่วนของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวมระหว่าง 30 – 120 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีพฤติกรรม การเผชิญปัญหาโดยรวมสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมี พฤติกรรมการเผชิญปัญหาโดยรวมต่ำ ในส่วนของคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านทั้ง ด้านการมุ่งจัดการกับปัญหาและด้านการมุ่งจัดการกับอารมณ์ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนรวม ระหว่าง 15 – 60 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมรายด้านสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้น มีพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมรายด้านต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่านักเรียนคนนั้นมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหารายด้านต่ำ

ส่วนที่3 แบบวัดความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับตนเอง

แบบวัดความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับตนเองมีลักษณะเป็นแบบวัดที่วัดความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับ ตนเอง โดยแบ่งคุณลักษณะต่าง ๆ ออกเป็น 5 ด้าน คือ 1 ด้านการแก้ปัญหา 2 ด้านความสามารถ ทางกาย 3 ด้านบุคลิกที่ปรากฏ 4 ด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน 5 ด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ปกครอง มีจำนวน 20 ข้อ การตอบให้นักเรียนตอบว่าแต่ละประโยคนั้นเป็นความจริงสำหรับเขา เพียงใด โดยทำเครื่องหมายลงบนมาตราส่วนประเมินค่า 6 อันดับ คือ จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย ระดับดังกล่าวมีช่วงคะแนนระหว่าง 1- 6 ผู้ตอบจะได้คะแนน รวมระหว่าง 20 – 120 คะแนน ผู้ตอบที่ได้คะแนนมากกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่ามีความรู้สึกลึกซึ้ง เกี่ยวกับตนเองสูง ส่วนผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่ามีความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับตนเองต่ำ

แบบวัดนี้ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับตัวเองของ นริศว์ ปรารมภ์ (2539) ซึ่งใช้ศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับตัวเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84

ส่วนที่ 4 แบบวัดความเชื่ออำนาจในตน

แบบวัดความเชื่ออำนาจในตน มีลักษณะเป็นแบบวัดความเชื่อว่าผลดี หรือผลเสียที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเป็นเพราะการกระทำของตนเองเป็นส่วนใหญ่ตรงข้ามกับความเชื่อเรื่อง โชคเคราะห์ ความบังเอิญ มีจำนวน 20 ข้อ การตอบให้ผู้ตอบบอกว่าแต่ละประโยคนั้นเป็นความจริงสำหรับเขาเพียงไร โดยทำเครื่องหมายลงบนมาตราส่วนประเมินค่า 6 อันดับ คือ จริงที่สุด จริงค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย ระดับดังกล่าวมีช่วงคะแนนระหว่าง 1- 6 ผู้ตอบจะได้คะแนนรวมระหว่าง 20 – 120 คะแนน ผู้ตอบที่ได้คะแนนมากกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนสูง ส่วนผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่ามีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ

แบบวัดนี้ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดความเชื่ออำนาจในตนของนริศว์ ปรารมภ์ (2539) ซึ่งใช้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับลักษณะการเผชิญปัญหาของนักเรียนวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานครและมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .69

ส่วนที่ 5 แบบวัดทักษะการแก้ปัญหา

แบบวัดทักษะการแก้ปัญหา ของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาของ สิริินทร์ ศรีประสิทธิ์ (2545) มีลักษณะเป็นแบบวัดเกี่ยวกับขบวนการคิดแก้ปัญหาโดยแบ่งคุณลักษณะต่าง ๆ ออกเป็น 3 ด้าน คือ 1. การรับรู้ปัญหา 2. ระบุสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา 3. เลือกทางเลือกในการแก้ปัญหา มีจำนวน 15 ข้อ การตอบให้นักเรียนบอกว่าแต่ละประโยคนั้นเป็นความจริงสำหรับเขาเพียงไร โดยทำเครื่องหมายลงบนมาตราส่วนประเมินค่า 4 อันดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย และ ไม่ปฏิบัติ การให้คะแนนเป็น 4, 3, 2 และ 1 สำหรับข้อความทางบวก และข้อความทางลบ 1, 2, 3 และ 4 ตามลำดับ พิสัยของคะแนน คือ 15 – 60 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีทักษะการแก้ปัญหาสูงและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีทักษะการแก้ปัญหาค่ำ

ส่วนที่ 6 แบบวัดทักษะทางด้านสังคม

แบบวัดทักษะทางด้านสังคม ของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดทักษะทางด้านสังคมของ ชุติพร คัดงาม (2554) ซึ่งใช้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาความสามารถการใช้ทักษะชีวิตตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียน อัสสัมชัญแผนกประถม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89 โดยแบ่งคุณลักษณะตามองค์ประกอบ

ทักษะทางด้านสังคมออกเป็น 4 ด้าน คือ 1. ด้านการตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น 2. ด้านการคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ 3. ด้านการจัดการกับอารมณ์และความเครียด 4. ด้านการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีจำนวน 20 ข้อ การตอบให้ผู้ตอบบอกว่าแต่ละประโยชน์นั้นเป็นความจริงสำหรับเขาเพียงไร โดยทำเครื่องหมายลงบนมาตราส่วนประเมินค่า 5 อันดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด การให้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2 และ 1 สำหรับข้อความทางบวก และข้อความทางลบ 1, 2, 3, 4 และ 5 ตามลำดับ พิสัยของคะแนน คือ 20 – 100 คะแนน นักเรียนที่ตอบได้คะแนนมากกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่ามีทักษะทางด้านสังคมสูง ส่วนนักเรียนที่ตอบได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แสดงว่ามีทักษะทางด้านสังคมต่ำ

ส่วนที่ 7 แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม

การวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดการสนับสนุนทางสังคมของ ธัญญา มาตาศ (2551) ซึ่งใช้ศึกษาเกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .916 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับ การติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมของนักเรียน โดยนักเรียนรู้ว่ามิแหล่งหรือบุคคลที่จะให้ความช่วยเหลือหรือคาดว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ได้แก่ ญาติ เพื่อน ครู เพื่อนบ้าน และคนรู้จักคุ้นเคยอื่น ๆ นอกเหนือจากพ่อแม่ และพี่น้องในครอบครัวในด้านข้อมูล ข่าวสาร วัตถุ สิ่งของที่สามารถจับต้องได้และจับต้องไม่ได้ เช่น การได้รับการตามที่ต้องการรวมถึงการได้รับการเอาใจใส่ ได้รับความรัก และกำลังใจ เป็นต้น มีข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อ เป็นแบบมาตราประเมินค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย โดยมีข้อคำถามทั้งเชิงบวกเชิงลบ การให้คะแนนข้อคำถามเชิงบวกคือ 6,5,4,3,2 และ 1 ตามลำดับและให้คะแนนกลับกันในข้อคำถามเชิงลบ พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 15 – 90 คะแนน โดยมีเกณฑ์การแปลผลคะแนนคือ ผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยแสดงว่ามีการสนับสนุนทางสังคมสูง ส่วนผู้ที่ตอบได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยแสดงว่ามีการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

ส่วนที่ 8 แบบวัดลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว

แบบวัดสัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดสัมพันธภาพในครอบครัวของ สมิธ วุฒิสวัสดิ์ (2552) ซึ่งใช้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .93 โดยแบ่งคุณลักษณะตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ 1) ด้านภารกิจที่สมาชิกแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบตามบทบาทและหน้าที่ 2) ด้านการสื่อสารระหว่างสมาชิกในครอบครัว 3) ด้านการแสดงออกถึงความผูกพันอันดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว 4) ด้านการให้ความช่วยเหลือและ

เอื้อเพื่อแผ้วถางกันและกัน 5) การแก้ปัญหาและความขัดแย้งร่วมกัน 6) ด้านการใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมร่วมกัน 7) ด้านการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กฎระเบียบของครอบครัว เป็นแบบมาตรฐานประเมินค่า 4 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย มีข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อพิสัยของคะแนน คือ 20 – 80 คะแนน นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีสัมพันธภาพในครอบครัว อยู่ในระดับเหมาะสมและถ้านักเรียนคนใดได้คะแนนรวมต่ำกว่าค่าเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนคนนั้นมีสัมพันธภาพในครอบครัว อยู่ในระดับต้องปรับปรุง

ส่วนที่ 9 แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน

การวัดการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนของ ธัญญา มาตาศ (2551) ซึ่งใช้ศึกษาเกี่ยวกับการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครและมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .838

เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับ การปฏิบัติของพ่อแม่ หรือผู้ปกครองต่อนักเรียนโดยการตอบให้นักเรียนคำนึงถึงผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุดว่า พ่อ แม่ หรือผู้เลี้ยงดูนักเรียนมีการปฏิบัติต่อนักเรียน โดยให้ความใกล้ชิดสนิทสนม ด้วยความรัก ช่วยเหลือสนับสนุน และยอมรับในตัวนักเรียนมากน้อยเพียงใด มีข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อ เป็นแบบมาตรฐานประเมินค่า 6 ระดับคือ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย โดยมีข้อคำถามทั้งเชิงบวกเชิงลบการให้คะแนนข้อคำถามเชิงบวกคือ 6, 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับและให้คะแนนกลับกันในข้อคำถามเชิงลบ พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 15 – 90 คะแนน โดยมีเกณฑ์การแปลผลคะแนนคือ ผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสูง ส่วนผู้ที่ตอบได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนต่ำ

2.1 การหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1.1 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่จะศึกษาคือนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในพื้นที่อำเภอเทพาซึ่งเป็นพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์การความรุนแรงเช่นเดียวกับ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โรงเรียนเทพพิทยนาฏมาศ จำนวน 30 คนและนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมได้ค่าอำนาจจำแนกดังแสดงในตาราง 1

2.1.2 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นดังแสดงในตาราง 1

ตารางที่ 3.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมรายข้อและค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของเครื่องมือที่ใช้ในการวัด

ตัวแปร	จำนวนข้อ	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
การเผชิญปัญหา	30	.454
ปัจจัยภายใน		
ความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับตนเอง	20	.789
ความเชื่ออำนาจในตน	20	.390
ทักษะการแก้ปัญหา	15	.355
ทักษะทางด้านสังคม	20	.797
ปัจจัยภายนอก		
การสนับสนุนทางสังคม	15	.865
สัมพันธภาพในครอบครัว	20	.869
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	15	.838

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยติดต่อสถานศึกษาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างและขออนุญาตผู้บริหารสถานศึกษา เพื่อนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ประสานมหาวิทยาลัยส่งหนังสือขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมในการนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียน

3.3 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ตามขั้นตอนดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 ผู้วิจัยแนะนำตัวและชี้แจงเหตุผลในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.3 ชี้แจงวิธีการตอบแบบสอบถาม

3.3.4 เก็บและรวบรวมข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้มาดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์ของแบบสอบถาม
2. นำข้อมูลมาจัดระเบียบเพื่อนำไปสร้างคู่มือรหัส
3. ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่วางไว้
4. ลงรหัสตามคู่มือลงรหัส
5. วิเคราะห์ข้อมูลด้วย โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยใช้สถิติดังนี้คือ

- ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้จำแนกและแปลความหมายของข้อมูล

- เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale) โดยใช้สถิติทดสอบ t-test ใช้เปรียบเทียบประชากรตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป

- การค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร

- การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression) ใช้ทำนายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม